

istanbul sessions

ferhan kaçıyordu; paltosunu bir yerde unutmuş, şapkasını dilenciye vermiş, yarısı içilmiş kahvesini kafede bırakmış kaçıyordu. bir şey mi görmüştü, biri tarafından mı kovalanıyordu, yolda gördüğü solmuş çiçekler mi onu ürkütmüştü? neydi onu koşturmak için şey, kendinden mi yoksa şehrin burukluğundan mı kaçıyordu? peki ya duygulardan mı? suçlu muydu ferhan, diye düşündü, yoksa sadece delirmiş miydi? sokaktaki kimse neden kaçtığını bilmiyordu, ferhan da kim olduğunu bugünlük unutmuştu. koştukça sokaktaki insanların, dükkanların, köpeklerin, ölümlerin, trafik ve adım seslerinin hayatlarını geçiriyor, hayatlar geçtikçe de ferhan'ın suratına korku dolu çığlıklar atıyorlardı. korku dolu çığlıklar diye düşündü ferhan, "ben uzun, çirkin bir adamım diye mi beni sevmiyorlar yoksa delirdim diye mi?"

istanbul'un binaları, sokakları, cilalanmış kaldırımları muhafazakârdı. boğazın suyuna kendini atmanın ve orada kahkaha atarak koşmanın hayalini kurdu, ağzından köpükler aktı. birine aşık olmayı düşündü ve hemen koşmayı bırakıp vitrini yumruklamaya başladı. ellerindeki kesiklere baktı ve dünyanın öbür ucundan izlediği savaşları hatırladı; hiçbirini aşk yenemezdi! ellerini suratına sürdü, fin askeri gibi donarak ölmeyi düşündü. bir askerin donuk yüz ifadesi onda da vardı, hem de yüzü kanlarla öpülmüşken. aklına babası geldi, korkup koşmaya devam etti. ferhan hepimizden adam çıktı!

"savaşacaksın ferhan!"

"baba parasıyla alamazsın o arabayı!"

boğazdaki teyzelerin köpekleri havladı, ferhan daha da hızlandı ve bir anıta dönüşmeyi diledi.

"aa, ne koşuyorsun çocuğum? betin benzin atacak, delikanlı çocuksun maazallah" diye seslendi çiçek elbiseli çiçeğe benzeyen kadın, büyük güneş gözlükleriyle semra özal'a

benziyordu. ferhan arkasına baktı ve gülümsedi, kozmopolit bir şehirde ferhan'a durmak yakışmazdı.

o koştukça şehir koşuyor, insanlar ve anlar çoğalıyor, her şey gittikçe genişliyordu; istanbul tüm dünyayı kendine benzetmiş, giderek büyüyordu. nasıl olsa ferhan'dan hızlıydı, jazz listesinde ilk numaraydı. ferhan hiçbir şeye yetişemiyordu, kendine bir milim bile yaklaşamamıştı. arkasına baktıkça aklına babası ve savaşlar geliyor, kitlesel ve bireysel tüm otokrasilerden kaçmak için kendini bir pasaja atıveriyor ve sigara almak istiyor. o sırada gözüne gazeteler çarpıyor, manşetleri gözlerini parçalıyor ve orada tüm canını vermek için dualar ediyor. "al canımı artık, yalvarıyorum sana al!" diye inlemeye başlıyor. insanlar şaşkın, insanlar yadırgıyor bu cinnet halini; kendilerinden kaçmak adına göz ardı ediyorlar tüm gerçeklikleri. eve gidince dua ediyor ve ferhan'dan bahsediyorlar, "allah korusun hayatın her hali var." diye söyleniyorlar büyük ekran televizyonların karşısında. ne şimdi; ferhan yaşamasın mı? ferhan hak etmiyor muydu hayatı, bu anormal şehirde tek deliren ferhan mıydı? yoksa tek normal o muydu? işte irili ufaklı manşetler:

"ferhan faka bastı!",

"ferhan delirdi!",

"ferhan kendini raylara attı!",

"ferhan sabah dokuz akşam beş mesaisini terk etti fakat söylentiye göre zaman dilimleri onu terk etti",

"ferhan dağa taş koşuyor!",

"koşan adamı emniyet ekipleri ne zaman durduracak?",

"ferhan ruhunu terk edip bedeninden kaçmaya çalışıyor, hepimiz ferhan'ız!".

bu manşetleri gördükçe ferhan gözlerini kaybediyor ve pasajın ortasında yere çöküp kendine sarılmaya başlıyor, "sobele beni, çok sevgili yaşam!" diye bağırıyor. "çok alaturka bir kriz, çok avangart bir sevinç." diyerek göz çukurlarına dokunuyor. ferhan o gün, o pasajda gözlerini kaybederek yok oluyor; diskografisini arabaların, kalabalıkların, boğazın oluşturduğu ferhan, koca bir anıta dönüşüyor.

istanbul umursamaz, istanbul mutlu.